

Předehra (1988)

Sestry

Před nimi se rozprostíral obrovský, nekonečný les...

Bylo dvaadvacet hodin a třicet minut a vlahý červnový večer se odmítal ponořit do tmy. Už se skoro setmělo, ale ještě ne úplně. Ne úplně. Byla čím dál větší tma, ale ve zbytku světla se stále dala rozeznat jemná mozaika listoví, připomínající tapiserii zašlých barev, a bílé skvrny květin rozházených v trávě jako popcorn. Jejich bílé šaty plovávaly vzduchem a vypadaly jako duchové. Naopak pod stromy byla už příliš velká tma na to, aby se tam dalo vidět cokoliv. Podívaly se na sebe, usmály se, ale jejich dospíváním rozpalená, dychtivá srdce tloukla příliš rychle a silně. Kráčely dál mezi kmeny buků a kaštanů po mírném svahu směrem k potoku. Držely se za ruce. Vzduch se ani nepohnul, nezafoukal ani slabý větřík. Mezi stromy vládla naprosto nehybná tma. Dokonce ani listy na stromech nešuměly. Les vypadal jako mrtvý. O kus dál někde na pasece nebo na dvoře farmy zaštěkal pes a směrem od silnice se ozval zvuk motocyklu přidávajícího plyn. Jedné bylo patnáct a druhé šestnáct, ale vypadaly jako dvojčata. Stejně dlouhé vlasy barvy zrajícího obilí, stejné velké oči, stejné štíhlé postavy... Byly nepochybně hezké, svým zvláštním způsobem dokonce krásné. Ano, zvláštním.

BERNARD MINIER

V jejich pohledech a hlasech bylo něco znepokojujícího. Aliciných vlasů se dotkl netopýr a dívka ze sebe vyrazila přidušený výkřik.

„Pst!“ napomenula ji její starší sestra Ambre.

„Nic jsem neříkala!“

„Vykřikla jsi.“

„Nevykřikla!“

„Ale ano, vykřikla! Bojíš se?“

„Ne!“

„Lžeš... Samozřejmě že se bojíš, sestřičko.“

„A já ti říkám, že se nebojím!“ protestovala mladší hlasem, v němž se sice ještě ozývalo dětství, ale přitom se už snažil znít pevně a dospěle. „Jen jsem trochu napjatá.“

„To bys měla,“ prohlásila Ambre, „protože tenhle les je nebezpečný. Všechny lesy jsou takové.“

„Tak co tady děláme?“ zeptala se Alice vyzývavě a rozhlédla se kolem.

„Ty ho nechceš vidět?“

„Samozřejmě že chci. Ale opravdu si myslíš, že přijde?“

„Slíbil to,“ odpověděla Ambre vážně.

„Muži rádi slibují, ale sliby nedodrží.“

Ambre se zachichotala.

„Co víš ve svém věku o mužích?“

„Dost.“

„Vážně?“

„Vím, že tatínek spí se svou asistentkou.“

„Ale to jsem ti řekla já!“

„Vím, že Thomas onanuje!“

„Thomas není muž, ale kluk!“

SESTRY

„Je mu osmnáct!“

„A dál?“

Takhle kráčely tichým lesem a hrály jednu z těch slovních her, jejíž tajemství ovládaly už od dětství. Tak dávno, až kam jim pa-měť sahala. Ve dne by se daly rozdíly mezi nimi lépe rozeznat. Vy-klenuté Alicino čelo, umíněný výraz, rysy, jež se právě zbavovaly slupky dětství, a oproti tomu krása Ambre, jejíž ženské tělo se už začínalo plně vyvíjet a za jehož zřetelnými, jasně definovanými tvary se otáčely všechny pohledy.

„Proč by sem měl chodit?“ zeptala se mladší sestra. „Pro něj jsme jen dvě malé blbky.“

„Tak to se pleteš,“ odpověděla dotčeně Ambre, když obcházely starý buk ležící v zimolezu.

Jeho kořeny pokryté černou hlínou se tyčily k nebi jako prs-ty. Mohutný strom, který porazily ti slabší – vítr nebo paraziti. Takhle to chodí v životě vždycky, silné nakonec porazí ti slabší.

„Pro něj jsme něco úplně jiného,“ prohlásila.

Měla chuť dodat: *Každopádně já jsem pro něj něco jiného, proto-že ty jsi ještě dítě.* Ale ovládla se.

„Ano? A co jsme?“ zeptala se Alice hlasem, v němž se ozývala zvědavost.

„Dvě mladé, velmi inteligentní dívky. Nejinteligentnější, jaké kdy potkal.“

„A to je všechno?“

„To ne...“

„Tak co ještě?“ ptala se Alice pořád tím vyzvídajícím tónem.

Ambre se zastavila a otočila se k sestře. Pohled měla temný, ostřejší a panenky rozšířené.

BERNARD MINIER

„Podívej se na mě, sestřičko.“

Alice se na ni zahleděla.

„Dívám se. A neříkej mi sestřičko. Mezi námi je jenom rok rozdíl.“

„Co vidíš?“

„Šestnáctiletou puberťačku v trapných šatech,“ odsekla Alice.

„Říkám ti, podívej se na mě.“

„Dívám se!“

„Nevidíš ani ťuk!“

Ambre si rozepnula knoflíček.

„Kozy,“ odpověděla Alice co nejpomaleji.

„Ano.“

„Ženské tělo...“

„Ano.“

„Krásnou holku...“

„Ano. A dál?“

„Já nevím...“

„Přemýšlej!“

„Já nevím!“

„Co jsme pro něj?“ zeptala se Ambre a ukázala na knihu, kterou nesla v pravé ruce.

„Jeho fanyanky,“ odpověděla okamžitě Alice třesoucím se hlasem, který prozrazoval vzrušení.

„Přesně, *fanyanky*! A on zbožňuje fanyanky. Hlavně když mají kozy a kundu!“

Vykročily dál a pod nohama jim zapraskaly suché větve.

„A nejsme pro něj moc mladé?“ znepokojila se Alice. „Vždyť je mu už třicet.“

„Právě v tom je to kouzlo.“

SESTRY

Vklouzly do křoví. Na pasece se před nimi vynořil tmavý obrys starého holubníku. Měsíční světlo osvětlovalo jeho střešní tašky a holubník vypadal jako strážní věž.

„Dvě krásné mladé holky, které ho zbožňují a uctívají. Samy s ním v noci. To uvidí. A proto přijde.“

„Myslí si o sobě, že je silný, krásný, inteligentní a cool,“ řekla Alice jako ozvěna.

Ambre rozhrnula poslední větve. Holubník se objevil přímo před nimi.

„Ano. Ale my jsme chytřejší než on, vid', sestřičko?“

Pozoroval je z křoví. Ukrytý. Chodily kolem holubníku a začínaly být nervózní. Začínaly se hádat. Za chvíli se naštvou a odejdou. Špičkou jazyka si olízl rty a pak ho strčil do dřevé stoličky vpravo nahoře, která ho začala bolet večer, když ležel v posteli. *Carrie*... Ale při pohledu na obě puberťačky se usmál. Rukou odehnal můry, které mu poletovaly před obličejem, a postavil se.

„Ambre, pojďme pryč. Nepřijde. Jsme v tomhle lese... samy.“

Když tuhle větu pronesla Alice nahlas, zachvěla se strachem. Byla to jedna z těch věcí, o kterých bylo snadnější snít, než aby je člověk zažil na vlastní kůži. Věc, na kterou radši ani nemyslet.

„Bojíš se,“ řekla Ambre.

„Ano, bojím se. No a?“

Měla chuť sestře prozradit, co se jí honilo hlavou. Co když se v tomhle lese schovává někdo jiný? Co když opravdu zapomněl a nepřijde? A co když se kolem potulují nebezpečná zvířata? Věděla, že mezi největší tvory v tomhle lese patří divočáci, lišky a srnci.

BERNARD MINIER

Hnízдили tu krahujci, žluny a kalousi ušatí. Jeden z nich ze sebe právě vyrazil své dlouhé slavnostní hů hů. Možná se schovával v holubníku. Odpověděly jí tři noty puštíka, jenž jako by se vysmíval soví moudrosti.

V lese se také skládala mozaika vody, potoky a rybníky, v nichž v tomto krásném červnovém večeru skřehotaly ropuchy a rosničky.

„Opravdu sis myslela, že sem přijde?“ trvala na svém Alice.

„Přijde!“

V hlase starší sestry se teď ozývala nedočkavost a také pochybnosti. Mladší sestra si toho okamžitě všimla.

„Ještě pět minut a pak se vrátím domů.“

„Jak chceš.“

„A ty tady zůstaneš sama.“

Tentokrát se neozvala žádná odpověď.

Náhle se křoví v jejich blízkosti zatřáslo jako při poryvu větru. Jenomže žádný vítr nefoukal. Obě dívky se zachvěly. Otočily se směrem, odkud zvuk přicházel.

Mezi keři se objevila jeho postava. Se zašustěním odhrnul rukou větev a ve světlém plátěném obleku vykročil směrem k nim.

„Ty jsi nás sledoval?“ vykřikla Ambre.

„Pozoroval... Přišly jste... To je dobře.“

Jednu po druhé si je pozorně prohlédl.

„To nejsou šaty na první svaté přijímání,“ řekl s úsměvem.

„Vybraly jsme takové, které se jim aspoň trochu podobají,“ odpověděla Alice.

„Jste nádherné,“ pronesl obdivně. „Jsem opravdu dojatý, že jste přišly... A že jste mi přichystaly takovou pozornost.“

SESTRY

Vzal je obě za ruku.

„Jste tvoje největší obdivovatelky,“ přiznala Ambre bezelstně, ukázala knihu a pevně sevřela jeho horkou dlaň.

„Tvoje největší obdivovatelky,“ zopakovala Alice a stiskla mu druhou ruku.

Myslely to upřímně. Už ve dvanácti začaly číst jeho romány plné takřka nesnesitelného násilí, šokujících a pobuřujících scén, vražd a mučení. Líbilo se jim, že viníci se z toho často dostali a že oběti nebyly nikdy úplně nevinné. Hlavní bylo, že v jeho románech panovala dekadentní atmosféra, všechny postavy poháněly morbidní pudy, odporné motivy a velmi kreativní perverze. A samozřejmě v nich byla spousta sexu.

„Já vím,“ řekl.

V tu chvíli vypadal skutečně dojatě, oči měl pod dlouhými černými řasami zamlžené slzami. Nebyl krásný, ale jeho rysy byly harmonické a vyzařovala z nich žádostivost, kterou nikdo nemohl považovat za příliš svůdnou.

Náhle se zvedl vítr a v korunách nejvyšších stromů to zašumělo. Všiml si, jak se obě sestry zachvěly a jeho úsměv se ještě rozšířil.

„Slečinky se bojí stínů lesa!“ pronesl.

Byl to citát z filmu Ingmara Bergmana *Pramen panny*. Zavrtěl hlavou a předstíral, že se rozhlíží. Zamračil se.

„Je to tak osamělé a tiché místo.“

„Proč nám naháníš strach?“ zeptala se Ambre. „Jste tu s tebou.“

„To je pravda,“ odpověděl.

„A ty jsi s námi,“ pokračovala. „Co děláš v lese tak pozdě večer se dvěma šestnáctiletými dívkami?“

BERNARD MINIER

„Patnáctiletými,“ upřesnila Alice tónem, který zněl jako obžaloba.

„Nic špatného, že?“ řekl ironicky.

Zahleděl se na ně. Jeho oči se tentokrát zúžily ve dvě šterbiny. V duchu se očividně ptal, jakou na něj přichystaly past. Znovu se rozhlédl kolem.

„Sledoval vás někdo?“

„Nikdo.“

Ambre se na něj upřímně usmívala.

„Podívej se na sebe,“ řekla náhle pichlavě. „Muž, který ve svých románech popisuje ty nejkrutější zločiny, autor, který se proslavil krvavými scénami, má teď strach ze dvou mladých holek.“

„Nemám strach,“ odpověděl mile.

„Ale máš.“

„Nemám strach, jen jsem opatrný.“

„I když naše emoce skrýváme za slovy, pořád zůstanou emocemi. Jak to, že píšeš tak hrůzné a fascinující knihy?“ řekla starší sestra a zadívala se mu přímo do očí. „Jak můžeš psát všechny ty úžasné... a *děsivé* stránky? Přitom vypadáš tak... *normálně*.“

Její hlas teď byl temný jako okolní les. Zdálo se, že jeho obyvatelé cítili napětí, protože sovy, buňáci a další ptáci si začali odpovídat z jednoho stromu na druhý. Někde se pohnul jelen nebo srnec. On nic o lese nevěděl. Zašumělo křoví, jako by se celý les najednou probouzel jako nástroje ladící na koncert. Všechna zvířata se chystala na noční symfonii.

„Nikdy jsi neměl chuť uskutečnit své fantazie?“ zeptala se Ambre.

„Cože?“

SESTRY

„Všechny ty vraždy, mučení, znásilňování...“

Hleděl na ni celý zkoprnělý.

„Děláš si ze mě legraci nebo co?“

Studoval puberťaččin výraz. Nedokázal ho identifikovat.

„Vůbec si neumíš představit, jak na nás tvoje knihy působí,“ dodala.

Upřeně na ni hleděl. Přistoupila k němu ještě blíž.

„Nezapomeň, že jsme tvoje největší obdivovatelky,“ zašeptala a on ucítil na uchu její teplý dech. „Můžeš po nás chtít *všechno*.“

Její tón a dech podráždily jeho pokožku na krku tak, až se mu zježily chlupy. Ustoupila od něj a s uspokojením si všimla, že jeho pohled potemněl. Takovou temnotu už viděla v jiných očích. Tak ráda ji vyvolávala. Poznala, jak se v něm všechno vaří. Bylo tak snadné manipulovat s muži. Cítila přitom skoro zklamání. Nemusela být vůbec krásná nebo inteligentní. Stačilo jim dát to, co chtěli, ale ne moc rychle.

Ani moc často.

„Tak co?“ zeptala se.

I ve tmě viděla, jak zrudl. Podíval se z jedné na druhou. Na tváři se mu objevil široký úsměv. Oči se mu rozzářily chtitčem a krutostí.

„Jste zlobivé holčičky,“ řekl.